పెంపుడు తల్లి

వాటిని సుడిగుండాలనండి, ఊబి అనండి, జీవితంలో కొన్ని కొన్ని స్థానాలున్నై. మనిషి అక్కడ కాలు పెట్టకుండా వాటిని తప్పించుకు తిరుగుతున్నంతసేపే అదృష్టవంతుడు. తనపొరపాటు వల్ల కానీ మరొకరి పొరపాటువల్ల కానీ అక్కడ అడుగు పెట్టాడో, సత్యనారాయణకు పట్టిన గతే పడుతుంది. అనాదిగా వస్తున్న నియమాలు మొదలైనవన్నీ జీవితాన్ని హైరోడ్డు మీదికి పట్టించే ఉద్దేశంతో ఏర్పరచబడ్డవే. వస్తుతహా వివేకం కలవాడు ఆ నియమాలకు దాసోహం అనకపోయినా అంత ఇబ్బంది లేదు కాని, లోకజ్ఞానం లేక పుటకలోనే దృష్టిమాంద్యం కలవాడు వాటిని గౌరవిస్తేనే బతికిపోతాడు.

మా కామయ్య తాత ఆదెమ్మ డబ్బు చూసి తన కడసారి పిల్లవాణ్ణి ఆమెకు పెంపుడిచ్చాడు. ఆదెమ్మ మంచి చెడ్డలతో నాకు ప్రసక్తి లేదు. ఆ విషయం ఎటు కావాలంటే అటు వాదించగలను. కాని మా సత్తాయి నావిడకు దత్తు చెయ్యటం ఒక విధంగా పొరపాటు కాదు,— లక్షవిధాల.

మొదటి సంగతి ఆవిడ అంతఃకరణ బంగారమే కానివ్వండి, ఆవిడ ప్రవర్తన పదిమందీ ఆమోదించి నటువంటిది కాదు. మా తాత చూడబోతే ఆయన కున్నంత లోకభీతి ఎవరికీ ఉండబోదు. ఆదెమ్మ ఒకరితో ప్రమేయం లేకుండా ముక్కుసూటిగా చూసుకొని పొయ్యేమనిషి. ఆవిడమీద మొగుడికి ఇంతింతనరాని మమకారం ఉండేది. కారణ మేమిటో పరమాత్మకు తెలియాలి. మొగుడు పెళ్లాల మధ్య ఆ గర్భాధానం నాడేం జరిగిందో మరి, ఆయన బతికున్న అయిదారేళ్ళు కూడా ఆవిడ మొగుణ్ణి అంత దూరాన ఉంచింది. ఆయన పొడ గిట్టేది కాదావిడకు. మరి ఆ ముండాకొడుకు ఏం నోము నోచుకున్నాడో, చచ్చేవరకూ ఆయన కావిడ మీద ప్రేమ పోనేలేదు. పెళ్లాం తన్ను దూరంగా ఉంచుతున్నందుకు ఎప్పుడూ ఖేదించేవాడు, అప్పుడప్పుడూ. కోప్పడేవాడు, చుట్టుపక్కల ఇళ్ళ వాళ్ళందరికీ తెలిసేటట్టు నాటకం ఆడేవాడు, విరక్తి చెందేవాడు, మళ్ళీ కాళ్ళమీద పడి బతిమాలేవాడు. ఈ ప్రకారంగా గానుగ చుట్టూ తిరిగి వచ్చేవాడే. కాని మరేమీ జరిగేది కాదు. ఏనాటి పగో, మొగుడి స్వర్గం తన అరిచేతులో పెట్టి ముడుచుకుని, ఆయన పడే తాపం కళ్లారా చూస్తూ కూడా ఆదెమ్మ తన చిటికెన వేలన్నా సళ్ళ విడవలేదు. ఆయన కష్టాలు గట్టెక్కి ఆయన గతించాడు. ఆస్తి యావత్తూ పెళ్ళాం పేర పెట్టేసి ఆవిడ యిష్టానుసారం చేసుకునే

హక్కిచ్చాడు. పెళ్లాంపేర ఒక ఉత్తరం కూడా వ్రాశాడని ప్రతీతి. తనకూ భార్యకూ ఎటువంటి సంబంధమూ లేకుండా పోవటానికి తనదే తప్పనీ, (ఆ తప్పెటువంటిదో!) తను ఎంత త్వరగా చచ్చిపోతే పెళ్ళాని కంత న్యాయం చేసిన వాడవుతాడనీ, ఆదెమ్మ తిరిగి వివాహం చేసుకుని సుఖపడగలందుకు ఆస్తి యావత్తూ ఆవిడ పరం చేస్తున్నాడని. ఈ పుకారు ఎంతవరకు నిజమో నేను చెప్ప లేను, ఉత్తదే ననుకొనేవాళ్ళ ననేకమందిని నేను స్వయంగా ఎరుగుదును. మొగుడు పోయిన మీదట ఆదెమ్మ జుట్టు తీయించలేదు, రొండోపూట భోజనం మానలేదు. తిరిగి పెళ్ళాడలేదు. అందరూ ఊహించినట్టు బజారునా పళ్లేదు. మా సత్తాయిని మాత్రం పెంచుకుంది.

కామయ్య తాత ఇదంతా విని కూడా పిల్లవాణ్ణి పెంపకం ఇచ్చాడు. అంతేకాదు. ఆదెమ్మ సత్తాయి కన్న అయిదేళ్ళు మాత్రమే పెద్దది. (వీడికి పదహారు, ఆవిడకు ఇరవై పయినా) ఆవిడ అసాధారణమైన సౌందర్యం కలది. (అందు కేమీ సందేహం లేదు. అందచందాలు తెలీని నన్నట్లా ఉంచి, కేవలం ఈ విషయంలోనే ప్రవేశం కల వాళ్ళు చాలామంది ఈ మాట ఆమోదించారు.)

మూడో సంగతి, సత్తాయి వివేకహీనుడు. చెయ్యగూడని పనులు చెయ్యటం లోనూ, మాటిమాటికీ పప్పులో కాలు వెయ్యటంలోనూ గొప్ప చెయ్యి. క్లిష్ట పరిస్థితులు వచ్చినయ్యంటే రావూ? మా సత్తాయి ఎంత "చత్వారం" కలవాడంటే, తనకంటే నాలుగైదేళ్ళు పెద్దదాన్ని "అమ్మా!" అని సంబోధించటం వాడి కేమీ పట్టివ్వలేదు సరికదా, ఆవిడ దగ్గిరుండే పలక్కబోతే చెవికోసిన పిట్టల్లే ఇంకొంచెం బిగ్గిరిగా ఇంకా నాలుగుసార్లు పిలిచేవాడు. అప్పుడావిడ తనవంక అదో రకంగా చూసేదిట, వాడే చెబుతాడు!

దత్తత అయిన వెంటనే ఉపనయనమూ పెళ్ళీ కూడా చేసేసింది ఆదెమ్మ సత్తాయికి. వాడి పెళ్ళాం కూడా చిలకంటి పిల్ల.

"నీకు 'అమ్మా' అని పిలవటం ఎట్లా అలవాటయిందీ మీ అమ్మ నీ నెలల్లో పోతే? మీ వాళ్ళల్లో ఎవరినన్నా అట్లా పిలిచేవాడివా? పిలవకపోతే నీ కిప్పుడు కొత్తగా లేదూ?" అని ఆవిడ అడిగేది.

వాడు గర్వంగా "నాకేం కొత్త లేదు!" అనేవాడు.

"నన్ను అమ్మా అని పిలవద్దు" అని ఆవిడ శాసించలేదు. మరేమని పిలవమనాలి? అందుకనేమో.

పెళ్ళయిన కొద్దిరోజులకే సత్తాయి కాలేజి చదువుకు పోయినాడు. రొండేళ్ళు గడిచింది. తరవాత చదువుకు గుంటూరులో లేక రాజమండ్రి వెళ్ళవలిసి వచ్చింది. వెళ్ళాడు. అక్కడి తిండి పడలేదు. రోగం వచ్చి మంచాన పడ్డాడు. ఆదెమ్మ ఈ మాట వింటూనే డబ్బు తీసుకొని రాజమండ్రి వెళ్ళింది. అక్కడే కాపరం పెట్టింది.

ఇంటి తిండీ, వారం వారం తలంటీ, ఆడదాని పెటుపోతలూ—వాడికి హాయిగానే ఉంది కాని, వాడు మంచంలో ఉండగా ఉపచారం చేసిన నాటి నించీ ఆదెమ్మ వాడి దగ్గిర స్వేచ్ఛ తీసుకోవటం మొదలుపెట్టింది. తరుచుగా వాడు పడుకున్న మంచం మీద కూర్చోటం, మొహం తుడవటం, తనే తలకు నూనె రాచి పాపడ తియ్యటం మొదలైనవి చెయ్యటం మొదలు పెట్టింది.

వాడి నిద్రమత్తు బుద్ధి కెక్కడో కాస్త వేడి తగిలింది కాని కథలో సోమరి పోతల్లే పక్కను పొర్లి మళ్ళీ నిద్రపోయింది.

ఒకనాడు సాయంకాలం వాడింటికి వచ్చి తల్లిని చూసి ఆశ్చర్యపోయినాడు. ఆదెమ్మ చక్కగా జడ వేసుకొని కొండి చుట్ట చుట్టుకుంది. 'ఏమిటిది' అని అడగటానికి వాడికి నోరురాలేదు. వేసుకుంటే వేసుకుంది లెమ్మనుకున్నాడు.

భోజనానంతరం వాడు పడుకుని చదువుకుంటుంటే వచ్చి నవ్వుతూ, "సత్యం నేను జడేసుకుంటే బాగుందా?" అంది.

వాడు దీర్ఘంగా యోజించి "బాగానే ఉంద"న్నాడు.

"మంచి చీర కట్టుకుంటే ఇంకా బాగుంటుంది ఉండు!" అని లోపలికి పరిగెత్తింది.

కొంచెం సేపటికి వంట ఇంటో నించి "అక్కడనే ఉన్నావు కాదూ? చీర కట్టుకుంటున్నా!" అన్నదావిడ.

వాడు మళ్ళీ కొంచెంసేపాలోచించి "ఆ!" అన్నాడు.

ఆదెమ్మ త్వరలోనే మల్లెపువ్వల్లే తయారై వచ్చింది.

భోజనానంతరం వాడు పడుకుని చదువుకుంటుంటే బీరపువ్వని అనే వాణ్ణే, మనిషి అంతదూరాన ఉండగానే కమ్మని వాసన రావటం కూడా మొదలుపెట్టింది మావాడికి. ఆదెమ్మ నేరుగా తన దగ్గిరికి వచ్చి మంచం మీద కూర్చున్న తరవాత ఆవిడ మొహాన బొట్టు కూడా గమనించాడు వాడు.

కాలాని కేదో విపరీతం పుట్టిందనుకున్నాడు సత్తాయి. కాని వాడి కప్పటికైనా ఆవిడ అభిప్రాయం తెలీలేదు.

ఆదెమ్మ వాడి మొహం మీద వెంట్రుకలు పైకి తోస్తూ "తాంబూలం వేసుకుందామా?" అంది. ఆ ప్రశ్న వాడికి వినపడక, గుడ్లుపెట్టుకు చూడటం మొదలు పెట్టాడు.

ఆదెమ్మ మృదువుగా "ఎందుకట్లా చూస్తావు" అంది. ఆ మాట వాడి చెవికెక్కలేదు. మెల్లిగా మోచేయి వాడి పొట్టమీద పెట్టి ముంజేతిని వాడిమీద పెట్టేసింది. తరవాత మెల్లిగా వాడి మీదికి వాలి తన మొహం వాడి మొహంమీద పెట్టి "ఏం సత్యం జవాబు చెప్పవూ!" అంది ప్రశ్న కాకుండా.

వాడు పలికే స్థితిలో లేడు. ఏమాట కామాటే, ఆమె తన ప్రాణం తీసినా వారించే స్థితిలో లేడు.

ఇది సామాన్యపు, ఉభయ పార్టీల ప్రయత్నం మీద జరిగే రంకుతనం కాదు. కొంచెం మొరటుగా ఉంటుంది. కాని ఆదెమ్మ మావాణ్ణి చెరిచిందని చెప్పవచ్చును. ఆవిడ కా పరిస్థితిలో ఉన్నదే స్వేచ్ఛ. ఇటువంటి విషయాలను గురించి వాడికేమీ తెలీకపోవటంలో ఆవిడ స్వేచ్ఛ ఇంతకు పదింతలయింది. వాడికి వేడెక్కి ఒళ్ళు పరవశమయేదాకా ముద్దుపెట్టుకుంది. వాణ్ణి తన చేతులోకి తీసుకుని తనకేసి అదుము కుంది. ఎన్ని విధాల రెచ్చగొట్టాలో అన్ని విధాలా రెచ్చగొట్టింది. రాళ్ళంటివి అరుగుతై. సత్తాయి వంటి స్తబ్ధుసయితం స్వతంత్రించగల స్థితిలోకి వచ్చాడు.

కోరికా, ఉద్రేకమూ, తృప్తి ఆదెమ్మ వంతు. మావాడికి ఉద్రేకం తప్ప మిగిలినవి లేవు. ఆ కాస్త ఉద్రేకమూ చల్లారగానే వాడికి భూమ్యాకాశాల మధ్య ఉన్నట్టుండి ఓబయ్య మాదిరిగా మొహాన్ని చేతులతో కప్పుకుని ఏడవటం మొదలు పెట్టాడు. వాడి లోపల ఏదో తెగింది—ఇంగ్లీషు వాళ్ళన్నట్టు, కనీసం తెగినట్టు భావించాడు. ఆదెమ్మ వంక చూడటం కాని మాట్లాడటం కాని అసంభవమైంది.

ఆదెమ్మ పక్కమీది నించి లేచి మంచం పక్క ఏడుస్తున్న సత్తాయిని చూస్తూ నుంచుంది కొంతసేపు. "నీ కేమైంది, సత్యం? ఎందుకు—" ఏడుస్తున్నా వన్న మాట అనటం ఉచితంగా ఉండదని మానేసి ఉంటుంది.

"పొరపాటయింది! ఇహ ఎప్పుడూ నీ జోలికి రాను!" సత్యంగాడు జవాబు చెప్పలేదు. ఆవిడ వెళ్ళి తన మంచంమీద పడుకుంది.

తాత్కాలికంగా నైనా సత్తాయికి చేసిన పనికి పశ్చాత్తాపం పరిపూర్ణంగా వచ్చింది. తత్సంబంధమైన పవిత్ర భావంతో జరిగిందంతా నాతో పూసగుచ్చినట్లు చెప్పాడు.

ఈ సంఘటన మీద నేను వ్యాఖ్యానం చెయ్యలేని దుస్థితిలో ఉన్నాను. ఆదెమ్మ చేసిన పని సరయినదని వాదించటం నాకు చాతగాదు. ఆదెమ్మను విడిచేసిన దాన్నిగా ఊహించుకో లేకుండానూ ఉన్నాను. ఈ రెండు విషయాలూ ఇట్లా ఉండగా నాకు ఆడదాని మనస్తత్వం ఏమీ తెలీదని కూడా ఒప్పుకోవలసి ఉంది.

కాళ్లా వేళ్లా పడ్డ మొగుణ్ణి దగ్గిరికి రానివ్వని మనిషి ప్రపంచజ్ఞానంలేని సత్యంగాణ్ణి ఎట్లా వరించిందో—అందుట్లో మా స్తబ్ధును!—నా కర్థం కాదు. నిజంగా ఆమె వాడి యెడల భార్యమాదిరిగా పన్నుతాను భావించుకుంటే అట్లా ప్రవర్తించటం తన దృష్టి తప్ప మరో గోల లేని ఆడదానికి, ఆశ్చర్యం కాదు. మా వాడి వైపున అప్పటికి ప్రేమ అన్నది ఎంత మాత్రమూ లేదని ఖచ్చితంగా చెప్పగలను.

మొత్తం మీద ఆదెమ్మ తన మాట దక్కించుకుంది. ఆ తరువాత ఆమె వాడి జోలికి పోలేదు. ఇందులో కూడా నాకు కొంత సుగుణం కనిపిస్తుంది. ఎందుచేతంటే, వాడికి కలిగిన పశ్చాత్తాపం స్మశానవైరాగ్యం శ్రేణికి చెందినది. మర్నాడా వేళకు మళ్లీ ఆవిడ చేత వంచించబడటానికి వాడు సిద్ధంగానే ఉండి ఉండాలి. వాడికీ కొత్త

పరిస్థితులు కాస్త అలవాటు కావటమే ఉన్న అడ్డమల్లా. అటువంటప్పుడు ఆమె వాణ్ణి దాని కలవాటు చెయ్యాలని ప్రయత్నం చెయ్యలేదంటే, ఆమెకు వాడి మీద కొంత ఆపేక్ష ఉందనీ, వాడు మళ్లీ రోదనం ప్రారంభిస్తే భరించలేక తను ఎడంగా పోయిందనీ నాకు నమ్మటానికి సులభంగా ఉంది. ఆవిడ ఎడంగా పోవటమే కాదు, దూరాన్నించి వాణ్ణి ఆకర్షించాలని కూడా ఆవిడ వాడి కష్టసుఖాలు ప్రతి స్వల్పవిషయంలోనూ కనిపెడుతూ వాడి మనస్సు నొచ్చుకోకుండా ప్రవర్తించింది కూడాను. ఏ [illegible] ప్రవర్తించింది కూడాను. వె చిత్రాంగి మోస్తరుగానో ఆవిడ ప్రేమ వికారంగా మారినట్టయితే మా వాడి పని ఏం కావాలో అదయ్యేది!

ఇది జరిగిన ఆరునెల్లకు మా వాడి భార్యా రత్నం కాపరానికి వచ్చింది. ఆ పిల్లను (పేరు రత్తమ్మ, కొంచెం నాజూకుగా రత్నం!) నేను పెళ్లప్పుడు చూశాను. కాపరానికి వచ్చిన కొత్తలోనూ చూశాను. మొహం వెనకటి మొహమే గాని, చూడముచ్చటగా లేదు. పెళ్లి నాటికి హృదయంలో లేని—అంకురమాత్రంగా ఉంటే ఉందేమో!—విషవృక్షం ఒకటి తన ఛాయను మొహంమీదికి పరిపింది. ఆ పిల్లను చూస్తూనే ఎవర్నీ సుఖపెట్టగల పిల్ల కాదనుకున్నాను. మా వాడు స్వయంగానే కనుక్కున్నాడు!

మా నిద్దర మత్తు మొహాన్ని ఆదెమ్మ కదిలించ లేకపోయింది. కాని రత్నం ఒక్క కొరడా దెబ్బతో వాడిలో చైతన్యం కలిగించింది. ఆ పిల్లతో పరిచయమైన రెండు మూడు రోజుల్లోనే వాడికి ఆమెను చూస్తే ఒక విధమైన భయమూ, పిల్ల ఎదురుగా వళ్లు దగ్గిర పెట్టుకుని ప్రవర్తించటమూ అబ్బినై. రత్నం కల్లో కూడా వాడు ఊహించని ప్రశ్నలు వేసేది వాణ్ణి. పెద్దమనిషైన వాడు ఒకరికొకరు బయట పెట్టుకోటానికి వెరిచే భావాలు ఆ పిల్ల బయటికి అనేసేది. మా వాడు నాకు ప్రత్యేకించి ఉదాహరణ లివ్వ లేదు. కాని ఊహించుకోగలను!....

వాడు రెండు నెల్లు కాబోలు ఓర్పుగా పెళ్లాంతో కాపరం చేశాడు.—కనీసం ప్రయత్నించాడు. లాభం లేకపోయింది. చివరకు పెళ్లాం వంటి మీద చెయ్యి వెయ్యటం కూడా అవాచ్యమైన రంకు తనమల్లే భావించేటట్టు చేసింది రత్నం వాణ్ణి. ఆ పిల్లకు ప్రతి దానికీ నిరసనే. "నా కసహ్యం!" అనే ముక్క ఎప్పుడూ నాలిక మీదే తాండవమాడేది. వెండి కంచాల్లో అన్న తింటం అసహ్యం. మొగుడన్నం తిన్న చోటికి గజం లోపల తన విస్తరి వేసుకోవటం అసహ్యం. ఆదెమ్మను చూస్తే డోకు. మొగుణ్ణి చూసినా అంతే ననుకోవచ్చును—అతని బట్టలు, అలవాట్లు, అభిప్రాయాలు మొదలైన వన్నీ డోకే కనక; అటువంటి మనిషిని వాడెన్నడూ చూడలేదు. వాడెరిగినంత వరకు ఆ పిల్ల అసహ్యించుకోని ఒక మనిగాని విషయంగాని, వస్తువుగాని లేదు. ఇంత విశాల ప్రపంచంలో ఆమె గౌరవానికి పాత్రమైనదీ ఆమెకు సంతోషం గాని, నవ్వుగాని పుట్టించేదీ లేనే లేదు.

చీడ పురుగల్లే రత్నం మొగుణ్ణి మెలపరిచింది. వాడికీ ప్రతిదాన్నీ చూస్తే అసహ్యం పుట్టింది. వెనకటి నమ్మకాల మీదా, పూర్వపు తన మీదా వాడికి పూర్తిగా

ద్వేషం పుట్టింది. మనల్ని ఒక స్తంభానికి కట్టేసి ప్రపంచంలో చూడదగిన వాటి నన్నిటినీ చూపి ఆనందించమంటే ఎంత ఆనందించగలమో, వాడి మెడకు రత్నమ్మను కట్టి జీవితంలో ఉన్న శోభ చూడమంటే అంత చూడగలడు. వాడి దృష్టికి అడ్డంగా నుంచున్న రత్తమ్మే జీవిత స్వరూపమనుకుని జీవితాన్ని వాడు మనసారా ద్వేషించాడు. ఈ తుపాను మధ్య ఆదెమ్మ నిశ్చలంగా కనపడ్డది. ఏడుస్తూ ఆమెను వదిలిపెట్టి వచ్చిన వాడు మళ్ళీ కళ్ళ నీళ్ళతో ఆమె దగ్గరికి వెళ్ళాడు. ఆమె చెయ్యి తన నుదురు మీద పడగానే సంధించిన వాడి మొహాన ఉడుకులాంపట్టీ వేసి నట్టయింది. వాడి తల ఆవిడ తన రొమ్ముమీద పెట్టుకుంటే వాడి ఆత్మకు చల్లగాఉంది.

"నీకు డబ్బు సహాయం చేసి, నా శరీరం అర్పించి, నేను సంపూర్ణంగా నీ దాన్నయి, నిన్ను కష్టపెట్టాను, సత్యం. నీ పెళ్ళాం ఇవ్వటానికి ఏమీ లేక, ఉన్న దేదో దాచుకుని నిన్ను బాధిస్తున్నదా? ఎంత దురదృష్టవంతుడివి!" అంది ఆదెమ్మ.

మావాడు ఆదెమ్మ చెయ్యి తీసుకుని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. ఆక్షణంలో వాడావిణ్ణి తల్లి మాదిరిగా చూశాడో పెళ్ళాం మాదిరిగా చూశాడో వాడికే తెలీదు. తల్లి నెవరైనా ముద్దు పెట్టుకుంటారా? పెళ్ళాన్ని అట్లా ఉద్రేకం లేకుండా ముద్దు పెట్టుకోగలరా?

ఆ స్థితిలో ఇద్దర్నీ చూసింది రత్తమ్మ. రత్తమ్మను ఆదెమ్మ కూడా చూసింది కాని కంగారుపడలేదు.

రత్తమ్మే లోకానికి తెలియజేసింది తల్లీ కొడుకులకు యిలాకా ఉందని!....

విసుగూ విరామంలేకుండా అన్ని నరకాలకు అర్హత సంపాదించుకున్న వాళ్ళు సయితం ఆ ఇద్దర్నీ వేలు పెట్టి చూపిస్తున్నా, అనేక వేలమంది తమను గురించి ఆడి పోసుకుంటున్నా మా వాడికి కష్టం కన్న, రత్తమ్మ వదిలి పోయిందన్న సంతోషం జాస్తిగా ఉందన్నాడు.

ఆదెమ్మా మావాడూ విడిగా ఉంటున్నారు. వాళ్ళిద్దరూ స్వేచ్ఛగా భార్యా భర్తలల్లే కాపరం చేస్తున్నారని నే నెరుగుదును. మా సత్తి—వాడిప్పుడంత సత్తిగా కూడా కనపడడు. చిత్రం. అండగా తగిన ఆడది ఉన్న తరవాత మగవాడి కంత బలం కామల్లు!—నాతో అంతా చెప్పుతూనే ఉంటాడుగా! కాని ఎందుకో నాకా ఇద్దరూ కనపడ్డప్పుడల్లా తల్లికొడుకులల్లే ఉంటారు. కారణం చెప్పలేను. దూరం నించి "ఆఁ! వాణ్ణి మరిగి తల్లిముండ కోడల్ని వెళ్ళగొట్టిందిలే" అంటే "కాదు. ముఖాముఖి ఇద్దర్నీ చూసి తల్లికొడుకులు కారని ఎవరైనా — పరిశుద్ధమైన అంతఃకరణ కలవాళ్ళు — అనుకోగలరా? నే ననుకుంటాను గదా, వాళ్ళిద్దరికీ రెండు రకాల సంబంధం ఉన్నా, ఒకటే లోకానికి కనపడుతున్నది. రెండోది అదృశ్యం, అది మూడోకంటివాడికి తెలిసేది కాదేమో!"

నే నప్పుడప్పుడూ వాళ్ళింటో మేస్తుంటాను. ముక్క మాత్రం బయటికి రానివ్వకండి! — పుట్టగతులుండవు.—

ముద్రణ :
వినోదిని, జూన్ 1935